

“Να ζητήσει ο καθένας εκείνο, που έχει ανάγκη, για τη θεραπεία της ψυχής του”

[Εκκλησία της Κύπρου](#) / [Ι.Μ. Μόρφου](#)

Ἀρχιμανδρίτου Φωτίου Ἰωακείμ

Πνευματική πανήγυρις καὶ κοσμοχαρμόσυνη ἑορτὴ ἡ σημερινή, ἀγαπητοὶ ἐν Κυρίῳ ἀδελφοί, τὴν ὁποία συνεκάλεσε, καὶ κάθε χρόνο τέτοια ἡμέρα συγκροτεῖ, ἡ πανένδοξη μεγαλομάρτυς τοῦ Χριστοῦ Μαρίνα. Κι ἐμεῖς, ὁ φιλόχριστος καὶ φιλομάρτυς λαὸς τοῦ Κυρίου, συναθροισθήκαμε στὸν ἅγιο τοῦτο ναό της, νὰ τὴν ἀνυμνήσουμε κατὰ χρέος μὲ ὕμνους καὶ ᾠδὲς πνευματικές.

Ἡ λαοφίλητη τούτη ἁγία, ἡ τόσο ἰδιαίτερα τιμώμενη στὸ νησί μας, ἀλλὰ καὶ στὴν ἀνὰ τὸ παγκόσμιον Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, καταγόταν ἀπὸ τὴν Ἀντιόχεια τῆς Πισιδίας, περίφημη ἀρχαία πόλη, εὐρισκόμενη στὴ νότια κεντρικὴ Μικρὰ Ἀσία, πόλη, ποὺ συνδέθηκε μὲ τὴν Κύπρο ἀπὸ παλαιούς χρόνους. Στὴν πόλη τούτη κήρυξαν τὸν Χριστὸ γιὰ πρώτη φορὰ οἱ ἀπόστολοι Παῦλος καὶ Βαρνάβας κατὰ τὴν πρώτη τους ἀποστολικὴ περιοδεία, μετὰ τὸν εὐαγγελισμό στὴν Κύπρο καὶ τὴν Πέργη τῆς Παμφυλίας. Στὸ βιβλίο τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων σώζεται ἐκτενὴς ὁμιλία τοῦ Παύλου στὴ συναγωγὴ τῶν Ἰουδαίων στὴν Ἀντιόχεια αὕτη. Τὴν πόλη ξανα-επισκέφθηκε ὁ Παῦλος καὶ σὲ ἐπόμενες περιοδεῖες του, ἐγκαθιδρύοντας τὴν ἐκεῖ πρωτοχριστιανικὴ Ἐκκλησία. Βεβαίως, σύμφωνα καὶ μὲ ἀρχαιολογικὰ

εὐρήματα, ἡ λατρεία τῶν εἰδώλων στὴν Ἀντιόχεια τούτη συνέχισε ἔντονη καὶ κατὰ τοὺς πρώτους μετὰ Χριστὸν αἰῶνες.

Ἡ ἁγία Μαρίνα λοιπὸν ἔζησε στὴν κατείδωλο πόλιν αὐτὴ περὶ τὰ τέλη τοῦ 3ου μ.Χ. αἰῶνα καὶ μαρτύρησε μᾶλλον κατὰ τὸν τελευταῖο Μεγάλον Διωγμὸν, ποὺ κήρυξαν στὴν Ἀνατολὴ ὁ αὐτοκράτορας Διοκλητιανὸς μὲ τὸν καίσαρα Γαλέριο Μαξιμιανὸν στὶς 23.02.303. Ὁ πατέρας της, ποὺ ὀνομαζόταν Αἰδέσιος, ἦταν ἱερέας τῶν εἰδώλων, ἐνῶ ἡ μητέρα της, ποὺ δυστυχῶς δὲν μᾶς διασώθηκε τὸ ὄνομά της, ὑπῆρξε εὐσεβὴς Χριστιανή. Σὲ ἡλικία δώδεκα ἐτῶν ἡ Μαρίνα ἔχασε τὴ μητέρα της, ἀλλὰ μὲ τὶς νουθεσίες της εἶχε ἤδη στερεωθεῖ στὴν ἀληθινὴ πίστιν τοῦ Χριστοῦ. Τόσο δὲ πόθο θεϊκὸ εἶχε στὴν καρδιά της, ὥστε, ὅταν ἔφθασε μόλις στὴν ἡλικία τῶν 15-16 ἐτῶν, διψοῦσε νὰ μαρτυρήσῃ γιὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ μας. Καὶ δόθηκε ἡ ἀφορμή, ὡς ἑξῆς:

Κάποια μέρα, ὁ ἑπαρχὸς τῆς Πισιδίας Ὀλύμβριος συνάντησε καθοδὸν τὴν ἁγία νὰ βόσκει τὸ ποῖμνιον τοῦ πατέρα της μαζί μὲ ἄλλες γυναῖκες. Τόσο σαγηνεύθηκε ἀπὸ τὸ φυσικὸ της κάλλος, ποὺ ἦταν ἀπόρροια καὶ τῆς πνευματικῆς της ὠραιότητος, ὥστε διέταξε τὴ συνοδεία του νὰ τὴ συλλάβουν καὶ νὰ τὴν ὀδηγήσουν μπροστὰ του, μὲ σκοπὸ νὰ τῆς προτείνει νὰ τὴ νυμφευθεῖ. Πράγματι, ἡ ἁγία ὀδηγήθηκε στὸ παλάτι τοῦ ἐπάρχου, χωρὶς ὅμως νὰ αἰσθάνεται ὅποιοδήποτε φόβο ἢ ἀνησυχία· ἀντίθετα, εἶχε ἀκράδαντη πίστιν στὸν Κύριον καὶ ἔλπιζε στὴ βοήθειαν καὶ τὸ ἔλεός Του, ποὺ ὑποσχέθηκε στὸ Εὐαγγέλιον ὅτι θὰ δίνει λόγον καὶ θεϊκὴ σοφία στοὺς μάρτυρές Του, ὅταν θὰ ὀδηγοῦνται νὰ ἀπολογηθοῦν ἐνώπιον βασιλέων καὶ ἡγεμόνων. Ἐκεῖ, πράγματι ὁμολόγησε ἐλεύθερα τὴν πίστιν της καὶ ἀπέρριψε τὶς βδελυρὲς προτάσεις τοῦ τυράννου. Μὴ ὑποκύπτοντας λοιπὸν ἡ ἁγία, οὔτε στὶς ἀπειλές, οὔτε στὶς κολακεῖες τοῦ Ὀλυμβρίου, παραδόθηκε σὲ ποικίλα βασανιστήρια καὶ ρίχθηκε ἡμιθανὴς στὴ φυλακὴ. Μὰ καὶ ἐκεῖ ὁ διάβολος, ποὺ φθονοῦσε τὴ δόξαν ποὺ λάμβανε μὲ τὸ μαρτύριον ἡ Μαρίνα, τῆς ἐμφανίστηκε ὀφθαλμοφανῶς ὡς δράκοντας. Ἄλλ' ἡ μάρτυς ἀπτόγη, μὲ τὴν προσευχὴν της καὶ τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ τὸν κατατρόπωσε καὶ τὸν βασάνισε, κτυπώντας τον μ' ἓνα σφυρὶ ποὺ βρέθηκε στὴ φυλακὴ. Ξαναβασανίστηκε τὴν ἐπομένη ποικιλότροπα ἡ ἁγία καί, ἐπειδὴ μὲ τὰ θαύματα ποὺ λάμβαναν χώρα κατὰ τὸ μαρτύριόν της πίστεψαν περὶ τὶς δεκαπέντε χιλιάδες εἰδωλολάτρες, ὀργισμένος ὁ τύραννος διέταξε ὅλοι αὐτοὶ νὰ ἀποκεφαλίστοῦν μαζί μὲ τὴ Μαρίνα.

Ὀδηγήθηκε τότε ὁλος ὁ ἔνθεος αὐτὸς λαὸς μὲ τὴ μάρτυρα στὸν τόπον τοῦ μαρτυρίου. Ἐκεῖ, ἀφοῦ ἡ ἁγία ἀνέπεμψε θερμὴν προσευχὴν στὸν Κύριον καὶ ζήτησε νὰ παρέχει ὁ Νυμφίος της τὴ βοήθειάν Του σ' ὅσους θὰ τὴν ἐπικαλοῦνταν, ἀποκεφαλίστηκε, λαμβάνοντας τοὺς στεφάνους τῆς παρθενίας, τῆς ὁμολογίας καὶ τῆς ἀθλήσεως. Ὅλα αὐτὰ ἔγιναν αἰτία νὰ δοξασθεῖ ὁ Κύριος, νὰ φωτισθοῦν μέσῳ

της τόσες χιλιάδες, νὰ δοξασθεῖ καὶ ἡ ἴδια, καὶ νὰ ἐνεργεῖ τόσα θαύματα ἀνὰ τοὺς αἰῶνες.

Θὰ ἤθελα νὰ σταθοῦμε λίγο στὶς ἀρετές, τὶς ἔνθεες καὶ μεγάλες ἀρετὲς τῆς ἁγίας Μαρίας, ὅπως διαγράφονται στὸν βίο της.

Καὶ πρῶτα, στὴ θερμὴ πίστη καὶ ἀγάπη της στὸν Χριστό. Τόσο μεγάλες ἦταν οἱ ἀρετὲς της αὐτές, τόσο τὶς βίωνε ἔντονα, τόσο ξεχείλιζαν μέσα ἀπ' τὴν ψυχὴ της, ὥστε, παρόλο ποὺ ἦταν ἓνα κορίτσι 15-16 χρόνων, ὅπως γράφουν τὰ Συναξαριὰ της, καὶ ὅπως πρὶν μερικὰ χρόνια ἡ ἴδια σὲ θαυμαστὴ φανέρωσή της ἐπιβεβαίωσε, ἐλεύθερα καὶ μὲ παρρησία κήρυττε στοὺς συμπολίτες της τὴν πίστη της. Κι αὐτά, πότε; Τοὺς φοβεροὺς ἐκείνους χρόνους τῆς βασιλείας τῶν μεγάλων διωγμῶν τῶν αὐτοκρατόρων Διοκλητιανοῦ καὶ Γαλερίου! Ἀλλ' ἡ ἁγία ἀψήφησε τὸν ἐπικρεμώμενο κίνδυνο!

Κι ἐδῶ προβάλλουν ἄλλες δύο ἀρετὲς της, ἀποτέλεσμα τῆς πίστεως καὶ ἀγάπης στὸν Κύριο: Ἡ ἀνδρεία τῆς ψυχῆς καὶ ἡ περιφρόνηση τῶν γηίνων. Δέν ἔμελλε τὴν ἁγία, ὅπως πολλὰς φορὲς συμβαίνει μ' ἐμᾶς, νὰ βρεῖ τρόπους νὰ περάσει καλά, ἄνετα, εὐχάριστα τὴ μάταια τούτη καὶ πρόσκαιρη ζωὴ. Τὰ μάτια τῆς ψυχῆς της ἦταν στραμμένα στὴν ἄλλη, τὴν ἀληθινὴ ζωὴ. Ἐκεῖ ἦταν ἡ ἔγνοια καὶ ὁ πόθος της, ἐκεῖ ἡ χριστοπόθητη νοσταλγία της.

Δεμένη μαζί μ' αὐτὲς τὶς ἀρετὲς της, ἦταν καὶ ὁ πόθος της νὰ ζήσει μὲ σωφροσύνη καὶ παρθενία. Ἐνα νυμφίο ποθοῦσε, ἓνα ζητοῦσε, ἓνα σκεπτόταν: Τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν! Καὶ ὁ Κύριος τὴν ἀξίωσε νὰ τὴν κάμει νύμφη Του μὲ τὸ αἷμα τοῦ μαρτυρίου της, μὲ τὰ στίγματα τῶν πληγῶν καὶ τῶν βασάνων, ποὺ τὴν κόσμησαν σὰν ἄλλα πολύτιμα πετράδια καὶ νυμφικὰ στολίδια!

Οἱ ἀρετὲς αὐτὲς τῆς ἁγίας ἀκτινοβόλησαν λαμπρότερα τὴν ὥρα τοῦ μαρτυρίου της, τῆς ἀνδρείας καὶ λαμπρῆς ὁμολογίας της, ἐνώπιον τοῦ ἀσπλάγχχνου καὶ αἰμοβόρου τυράννου: Φαντασθεῖτε, ἀδελφοί, μιὰ κοπελλίτσα (τῆς πρώτης Λυκείου, θὰ λέγαμε σήμερα), νὰ στέκεται μόνη ἐνώπιον σκληροτάτου δικαστοῦ, ἐνώπιον μαινομένου ὄχλου ἀπίστων ἀνδρῶν, μὲ ὁρατὰ ἐπικρεμώμενο τὸν κίνδυνο ἐπωδύνου θάνατου. Κι ὅμως, τίποτε δέν πτόησε, δέν κλόνησε τὸν πύργο τῆς ἁγίας ψυχῆς της. Οὔτε οἱ κολακεῖες στὴν ἀρχὴ τοῦ ἐπάρχου Ὀλυμβρίου, ποὺ τὴν ἐπαινοῦσε γιὰ τὸ κάλλος καὶ τὴν ὠραιότητά της, οὔτε οἱ χίλιες-μύριες ὑποσχέσεις του, νὰ τὴν πάρει σύζυγο, νὰ τὴν κάμει -ὅπως αὐτὸς νόμιζε- πλούσια κι εὐτυχισμένη, ἀλλ' οὔτε καὶ οἱ ἀπειλές του, ὕστερα, νὰ τὴν κακοποιήσει. Καὶ στὴν ἁγία Μαρίνα ἐκπληρώθηκε πλήρως ἡ ὑπόσχεση τοῦ Χριστοῦ μας στὸ Εὐαγγέλιο, νὰ μὴ δειλιάσουν οἱ μαθητές του, ὅταν ὀδηγηθοῦν μπροστὰ στοὺς ἄρχοντες καὶ βασιλιάδες τοῦ κόσμου τούτου, οὔτε νὰ προετοιμασθοῦν τί νὰ ἀπολογηθοῦν, γιὰτὶ αὐτὸς θὰ τοὺς δώσει λόγο

ἄρμόδιο καὶ σοφία, νὰ καταισχύουν τοὺς τυράννους καὶ νὰ λαμπρύνουν ἔτσι τὴν καλὴ τους μαρτυρία.

Ἡ ἀνδρεία καὶ τὸ θάρρος τῆς μάρτυρος διαφάνηκαν ἀκόμη πιὸ λαμπρὰ τὴν ὥρα τῶν βασάνων. Τόσο δάρηκε, τόσο μαστίχθηκε τὸ ἀπαλὸ καὶ ἐφηβικὸ ἐκεῖνο ἅγιον σῶμα της, ποὺ πλημμύρισε ἡ γύρω γῆ στὰ ἱερά της αἵματα. Κι αὐτὴ, ὦ τοῦ θαύματος!, οὔτε μιλιὰ, οὔτε ἄχνα δέν ἔβγαλε ἀπ' τὸ στόμα της! Ὅταν ἡ Χάρη τοῦ Θεοῦ, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, χορηγηθεῖ πλούσια σ' ἓνα ἄνθρωπο, λένε οἱ ἅγιοι Πατέρες, τότε μεταβαίνει καὶ στὸ σῶμα του αἰσθητά, καὶ τὸ ἐνισχύει νὰ ἀντέχει τὶς ὑπὲρ τὴν φύσιν κακουχίες. Ἄς θυμηθοῦμε καὶ τὸ στόμα τοῦ Χριστοῦ, τὸν θεηγόρον ἀπόστολον Παῦλον, τί κηρύττει ἐν προκειμένῳ: «Τίς ἡμᾶς χωρίσει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ; Κίνδυνος ἢ μάχαιρα, ἢ θλίψις, ἢ διωγμός, ἢ στενοχωρία;» Τίποτα, κανένα πρᾶγμα τοῦ κόσμου τούτου δέν μπορεῖ νὰ χωρίσει μιὰ τέτοια ψυχὴ ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ. Τέτοια ἦταν καὶ ἡ ἀγία μας Μαρίνα.

Καὶ καλεῖται ὁ καθένας μας σήμερα, στὴ λαμπρὴ τούτη ἡμέρα τῆς μνήμης της, ποὺ εἶναι καὶ πλούσια ἡ χάρις της, νὰ μιμηθεῖ κάτι ἀπὸ τὴ ζωὴ της, τὶς ἀρετές της. Γιατί, κατὰ τὸ γνωστὸ ἀπόφθεγμα τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου, «τιμὴ Μάρτυρος, μίμησις Μάρτυρος». Ὅσο καὶ ὅ,τι μπορεῖ ὁ καθένας. Καὶ θὰ ἔχει συνεργὸ τὴ Χάρη τοῦ Θεοῦ καὶ τὶς πρεσβεῖες τῆς ἀγίας. Νὰ ζητήσῃ ὁ καθένας ἐκεῖνο, ποὺ ἔχει ἀνάγκη, γιὰ τὴ θεραπείαν τῆς ψυχῆς του, τὴν ἴαση τοῦ σώματός του, γιὰ τὴ διόρθωσή του. Καὶ κατὰ τὴν πίστη του θὰ λάβῃ. Ὅλοι νὰ ἀναχωρήσουμε ἀπὸ τὴν ἱερὴ αὐτὴ σύναξιν ὠφελημένοι, ἀλλοιωμένοι τὴν καλὴ ἀλλοίωσιν, μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ δείξουμε θεϊκὸ ζῆλον στὸν ἀγῶνα γιὰ τὴ σωτηρίαν μας.

Ἄς ἀκούσουμε, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, σὰν κατακλεῖδα, τὰ χρυσὰ ρήματα τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου, ἀπὸ μία ὁμιλία του γιὰ τοὺς μάρτυρες: «Ὅταν ἀναλογισθοῦμε τοὺς κόπους καὶ τοὺς ἀγῶνες καὶ τὰ ἔπαθλα καὶ τὰ βραβεῖα καὶ τὰ στεφάνια τῶν ἀγίων μαρτύρων, βρίσκουμε ἀφορμὰς γιὰ ταπεινοφροσύνην, γιὰ ἐνάρετην ζωὴν... Τέτοια καὶ πολλὰ ἄλλα εἶναι δυνατὸ νὰ φιλοσοφήσουμε καὶ ἔτσι ὠφελημένοι νὰ ἀναχωρήσουμε ἀπ' ἐδῶ. Γιατί, ὁ θάνατος τῶν μαρτύρων εἶναι παρηγορία τῶν πιστῶν, δόξα τῶν Ἐκκλησιῶν, σύστασις τοῦ Χριστιανισμοῦ, κατάργησις τοῦ θανάτου, ἀπόδειξις τῆς ἀναστάσεως, αἰσχύνη τοῦ διαβόλου, κατάκρισις τῶν δαιμόνων, διδασκαλία ἀληθινῆς φιλοσοφίας τῆς ζωῆς, παραίνεσις νὰ περιφρονοῦμε τὰ πρόσκαιρα, ὁδὸς ποὺ ὁδηγεῖ στὴν ἐπιθυμία τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν, παρηγορία στὰ δεινὰ ποὺ μᾶς βρίσκουν, πρόφασιν ὑπομονῆς, καρτερίας ἀφορμὴ, καὶ ὅλων τῶν καλῶν ρίζα καὶ πηγὴ καὶ μητέρα.»

Αὐτὰ τὰ καλὰ χορηγοῦνται στοὺς εὐλαβεῖς καὶ πιστοὺς τιμητὲς τῶν ἁγίων μαρτύρων, τῶν ὁποίων, ἅς εὐχηθοῦμε νὰ τύχουμε κι ἐμεῖς, μὲ τὶς πρεσβεῖες τῆς πανένδοξης μεγαλομάρτυρος Μαρίνης καὶ ὅλων τῶν ἁγίων. Ἀμήν!